

[Den fg. finansminister.]

spørgsmål, som vi har talt om i finansudvalget, om jeg kan bekræfte, at statens udgifter kun stiger 6 pct. fra 1968-69 til 1969-70. Dertil kan jeg svare ja, forudsat at de 6 pct. er eksklusive pris- og lønstigninger. Regeringens bestræbelser har hele tiden gået ud på at fastholde den udgiftspolitik for staten, som blev fastlagt sidste forår, og som har fundet udtryk i det finanslovsforslag, der er blevet fremsat i efteråret. Der er ikke noget, der tyder på, at denne målsætning ikke kan fastholdes.

Jeg kan også svare hr. Grünbaum vedrørende spørgsmålet om lønstigningerne, der nu tegner sig for 1969, og udsigten til, at julpriсталlet vil udløse en dyrtidsregulering, at disse lønstigninger regner vi med kan afholdes inden for den reserve til løn- og prisstigninger på 1.800 mill. kr., som er afsat på finanslovsforslaget. Også merudgifter ved nye lovforslag og ved tillægsbevillinger skal holdes inden for de afsatte rammer.

Dernæst gjorde hr. Grünbaum nogle mere generelle bemærkninger om regeringens politik. Der kom nogle måske ikke helt milde bebrejdelser for, at vi havde ført en for hård finanspolitik over for det private forbrug, og samtidig nogle bebrejdelser for, at der var pumpet penge ud, at man havde ladet Nationalbanken pumpe penge ud til køb af obligationer. Det fandt hr. Grünbaum var en mislykket politik. Jeg forstår ikke helt synspunktet. Hr. Grünbaum kan dog næppe samtidig bebrejde os, at vi holder igen over for forbruget, og så sige, at det er forkert, at vi ikke har reduceret valutaunderskuddet. Hvis man havde fulgt de forskellige ønsker om forbrugsstigning, der er fremkommet — også fremkommet fra socialdemokratisk side — enten derigennem, at man ville have større statsudgifter, end regeringen har foreslået, eller man ikke kunne gå med til de indtægter, vi har foreslået, så ville valutaunderskuddet da være blevet endnu større. Regeringen har anset det for absolut nødvendigt at arbejde på at få det store valutaunderskud, som jo er blevet etableret i en tidligere periode, før denne regering trådte til, nedbragt. Det tager tid, og det ved vi vel alle, at bringe økonomien i ligevægt, når den

først er kommet så meget ud af balance, som tilfældet var.

Men når vi ser på den finanspolitik, der er ført fra regeringens side, ser på den i sammenhæng med den samfundsøkonomiske udvikling, ser på den i sammenhæng med det budget, vi behandler her i dag, så synes jeg, vi med god ret kan sige, at den finanspolitik, der blev fastlagt for et år siden, i det store og hele har haft den tilsigtede virkning på den økonomiske situation.

Vi har for det første, som det også er blevet fremhævet af ordførerne her i dag, fået en iøjnefaldende stabilisering af prisudviklingen, og den tendens til stigende ledighed, som gjorde sig gældende på det tidspunkt, da regeringsskiftet skete, er bragt til ophør i løbet af året. Der tegner sig nu, mener vi, gode muligheder for en hurtig nedbringelse af ledigheden i de kommende måneder. I den økonomiske årsoversigt anslås det, at den samlede produktion i byerhvervene vil stige med 6 pct. fra 1968 til 1969.

Der er et andet positivt træk i udviklingen, der er grund til at fremhæve, nemlig at tendensen til nedgang i investeringerne på alle områder synes at være afløst af en opgang. Det gælder erhvervenes investeringer, der blandt andet er bakket op af de lempe afskrivningsregler, som vi gennemførte. Det gælder boligbyggeriet, der er større end for et år siden, og det gælder i særlig grad kommunernes anlægsvirksomhed, som jeg også nævnte før.

Jeg vil også gerne sige, at kommunernes likviditetssituation for tiden synes at være så gunstig, at det forslag, der var stillet som ændringsforslag, og som ikke blev vedtaget, om forøgelse af boligfonden med 350 mill. kr., helt mangler motivering.

Et tredje og særdeles gunstigt træk er det opsving, der er sket i industrieksporten, som vel ikke havde været muligt, hvis der ikke havde været højkonjunktur i landene omkring os, men som tillige skyldes den bedring i de danske virksomheders konkurrenceevne, som er kommet efter devalueringen, en bedring, som i høj grad er blevet understøttet af den stabile politik, som er blevet ført.

Når man fremhæver disse positive træk, og andre kunne nævnes, så er der selvfølgelig-